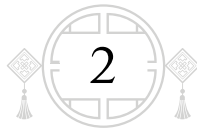

พี่ชายตัวร้าย
ทำนองกลสายเป็น
ทำนองราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ไต่หนะ!

首辅养成手册

เหวินถาน

เขียน

เปิดหน้าฝัง

แปล

Camellia

แบ่งปันความประทับใจกับ Camellia ได้ที่

 @Camellia.Novel

กดไลค์อ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์นักร้องที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกับ พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! เล่ม 2 กันค่ะ

เป็นยังไงกันบ้างคะกับเล่ม 1 เชื่อว่าหลังจากได้ทำความรู้จักกับอึ้งหนิง ผ่านเรื่องราวทั้งหมดแล้ว หลายๆ คนคงจะเริ่มเอ็นดูและเอาใจช่วยนางเอกของเรา ซึ่งบอกเลยว่าในเล่ม 2 นี้ เรื่องราวจะยิ่งเข้มข้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชาติกำเนิดของอึ้งหนิง การวางแผนชิงดีชิงเด่นในตระกูล รวมถึงเมื่อนางเริ่มเติบโต ก็เริ่มมีคนมองเห็นไข่มุกเม็ดงามที่เริ่มจะเจิดฉายเม็ดนี้มากขึ้น

เล่ม 2 นี้ บอกเลยว่าสนุกจนหยุดไม่ได้มากกว่าเดิม เป็นเล่มที่ส่งสารอึ้งหนิงที่สุด แต่ยังมีพี่ชายสามตัวร้ายของเราคอยเป็นที่พึ่งพิง คอยปลอบประโลมและปกป้องอยู่เสมอ แอบกระซิบบว่าทางกอง บ.ก.ทำไปร้องไห้ไป เพราะกลั่นน้ำตาไว้ไม่อยู่ในบางตอนที่อ่านจริงๆ ค่ะ ส่วนเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไรนั้น ขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กันในเล่มได้เลยค่ะ

Camellia

เฉียวอี่เหนียง นั่งบิดผ้าเช็ดหน้ารออยู่ในห้อง

นางไม่รู้ว่ากำลังเฝ้ารออะไร

อาการป่วยของซูหยินผู้เฒ่าหลัวกำเริบอย่างกะทันหัน ด้วยสถานะของนางไม่คู่ควรจะเข้าไปปรนนิบัติอยู่ในเรือนของซูหยินผู้เฒ่าหลัว หลังนางรู้ข่าวก็ให้สาวใช้อุ้มเซวียนเกอร์ไป ส่วนตนเองก็เฝ้ารอ ยามฟ้าสว่างเซวียนเกอร์เพิ่งถูกอุ้มกลับมา เขาหวาดหวอดเอ๋ยกับนางด้วยน้ำเสียงไร้เดียงสา “ท่านยาลูกไม่ขึ้นแล้ว พี่สาวกำลังคุกเข่าอยู่ขอรับ”

เขาซบไหล่ห่มัวมัว ง่วงจนลืมตาไม่ขึ้น เฉียวอี่เหนียงให้ห่มัวมัวอุ้มเซวียนเกอร์เข้าไปนอนด้านใน

ด้านนอกสงบเงียบเกินไป

ความสงบเงียบเช่นนี้ทำให้นางลอบตื่นตระหนก หลายปีมานี้ซูหยินผู้เฒ่าหลัวกดขี่นางมาโดยตลอด หากไม่ใช่เพราะมีซูหยินผู้เฒ่าหลัวคอยคุ้มครอง อี่หนิง บุตรสาวสายตรงคนเล็กที่ไร้มารดาจะมีชีวิตสุขสบายในตระกูลหลัวได้อย่างไร และหลินไห่ทู่ซึ่งตัวคนเดียวไร้บุตรสายตรงจะควบคุมสถานการณ์ได้หรือ

กระดุกของซูหยินผู้เฒ่าหลัวแข็งแกร่งยิ่งนัก สามารถยืนหยัดมาได้นานหลายปี เมื่อถึงเวลาที่นางใกล้ตายจริงๆ ในใจเฉียวอี่เหนียงกลับรู้สึกซับซ้อน

นางจำได้ว่ายามที่ตนเพิ่งเข้ามาในตระกูลหลัว ทุกสิ่งในตระกูลหลัว

ล้วนดูเลิศหรู สุทธิณผู้เฒ่าหลั่งน้ำตวงที่สูงศักดิ์อยู่ในห้องโถง ไม่ต้องเกรี้ยวกราดก็ดูน่าเกรงขามแล้ว ทว่ากู่หมิงหลานกลับดูนุ่มนวลอ่อนโยน บุคลิกของคุณหนูจากตระกูลขุนนางทำให้นางรู้สึกต่ำต้อย กู่หมิงหลานไม่แม้กระทั่งจะมองนางตรง ๆ ในยามนั้นนางต่ำต้อยอ่อนแอเป็นสิ้นพันธุ์ เมื่อเห็นคนในตระกูลหลั่งมองตนด้วยสายตาดูแคลน นางก็รู้สึกว่าจะต้องมีเกียรติยศรำรวยให้จงได้ ไม่ช้าก็เร็วต้องมีสักวันที่นางจะได้นั่งอยู่ในตำแหน่งนั้น

เฉียวอี่เหนียงสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

ข้างนอกมีเสียงร้องให้ดังเป็นระยะเล็ดลอดเข้ามา มีรถม้าวิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบ สถานการณ์ราวกับหม้อน้ำที่ใกล้เดือดพล่าน

ในที่สุดเฉียวอี่เหนียงก็ค่อย ๆ คลายมือที่กำผ้าเช็ดหน้าแน่น ฝ่ามือเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ

เมื่อดูจากความเคลื่อนไหวด้านนอก สุดท้ายสุทธิณผู้เฒ่าหลั่งก็จากไปแล้ว นางต่อกรกับอีกฝ่ายมากกว่าครึ่งชีวิต ในที่สุดคนก็จากไปแล้ว...

เฉียวอี่เหนียงเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “บ๊อ เจ้าไปเอาชุดสีขาวเรียบออกมา พวกเราเปลี่ยนแล้วไปที่ห้องโถงกลางด้วยกัน”

นางมองไปทางห้องโถงกลาง เตรียมจะไปคำนับสุทธิณผู้เฒ่าหลั่งเป็นครั้งสุดท้าย

ห้องโถงกลางมีแต่สีขาวล้วน

สุทธิณผู้เฒ่าหลั่งจากไปอย่างกะทันหัน ก่อนตายยังลืมนางกับอยากจะพบผู้ใด ทั้งยังดูเหมือนจะไม่พอใจที่ไม่ได้พบถึงได้ยังลืมนางอยู่ เป็นหัวเฉิงจางที่ปิดตาให้สุทธิณผู้เฒ่าหลั่งเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นก็นำผู้คนด้านหลังคุกเข่าอยู่หน้าเตียงของสุทธิณผู้เฒ่าหลั่ง เขาที่ไม่เคยมีน้ำตา ในที่สุดก็ไม่อาจสะกดกลั้น คุกเข่าไชกศีรษะให้สุทธิณผู้เฒ่าหลั่งสามครั้ง เมื่อเงยหน้าขึ้น ขอบตาก็แดงก่ำ เขาเอ่ย “ไ้हरु เจ้าผู้มเหษย์เจี่ยเอ๋อร์ออกไป”

อี่หนิงแทบจะตัวอ่อนยวบอยู่หน้าเตียงของสุทธิณผู้เฒ่าหลั่ง มือเล็กจับแขนเสื้อของสุทธิณผู้เฒ่าหลั่งว่าให้ตลอดเวลา ผู้ใดก็ดึงนางออกไปไม่ได้

หลินไ้हरुเข้าไปอ้อมอี่หนิงขึ้นแล้วตบหลังปลอบประโลมนางเบา ๆ

นางมองเห็นชื่อที่ยืนอยู่อีกด้าน จากนั้นก็เอ่ยขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

“เหมยเจี๋ยเอ๋อร์บอกแล้วว่า จะอยู่รอ แต่ท่านกลับจะให้นางออกไปให้ได้ จังหะ สุดท้ายของชีวิต สุหยินผู้เฒ่ากลับไม่ได้เห็นเหมยเจี๋ยเอ๋อร์...” นางพูดแล้ว ขอบตาก็แดงก่ำอีกครั้ง น้ำเสียงกล่ำกลืน “แล้วเจี๋ยเอ๋อร์จะไม่เสียใจได้อย่างไร!”

เงินชื้อจะล่องรู้ได้อย่างไรว่าทันทีที่อิ๋นนิ่งจากไป สุหยินผู้เฒ่าหลั้วก็สิ้นลมหายใจ

ก่อนที่สุหยินผู้เฒ่าหลั้วจะตาย ไร่ลูกหลานคุกเข่าอยู่เบื้องหน้า ทั้งยังไม่ได้เห็นหน้าหลานรักเป็นครั้งสุดท้าย ความปรารถนาของนางย่อมไม่ถูกเติมเต็ม

เงินชื้อคุกเข่าลงด้วยความเคารพ โชกศิระชะให้สุหยินผู้เฒ่าหลั้วดวงตาแดงก่ำ ร่ำไห้กลางเอย “สุหยินผู้เฒ่า เป็นสะใภ้ที่ผิดต่อท่าน...”

อิ๋นนิ่งหลับตาลง นางไม่อยากจะฟังอีกต่อไป

ห้องโถงเช่นไหว้ผู้ตายถูกจัดขึ้น ตะเกียงในจวนถูกเปลี่ยนทั้งหมด อิ๋นนิ่งถูกหลินไ่ให้หุรูปาไปเปลี่ยนชุดเป็นชุดไว้ทุกข์

หลินไ่ให้หุเปลี่ยนชุดไว้ทุกข์พลางร้องไห้

ห้องนี้เต็มไปด้วยร่องรอยของสุหยินผู้เฒ่าหลั้ว อิ๋นนิ่งเห็นบทสวดซึ่งอ่านไปครึ่งหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเล็ก สร้อยลูกประคำไม้จันทร์เป็นมันเลื่อมเก่าแก่เส้นนั้น แจกันเทพธิดาหมากูอวยพรวันเกิดสีเขียวที่สุหยินผู้เฒ่าหลั้วชอบมากที่สุดใบนั้น ร่องเท้าที่ทำให้อิ๋นนิ่งยังคงวางอยู่บนที่วางเท้า

หลินไ่ให้หุคุกเข่าลง กลัดกระดุมให้นาง ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อิ๋นนิ่ง ต่อไปเจ้าอยู่ที่นี่เลย แม่จะดูแลตัวเอง ดีหรือไม่?”

อิ๋นนิ่งมองหลินไ่ให้หุแล้วยิ้มพลางเอ่ย “ท่านแม่ ข้าไม่เป็นไร”

เมื่อหลินไ่ให้หุได้ยินเช่นนี้ น้ำตาก็ยิ่งไหลรินไม่หยุด ลูบศิระชะของนางด้วยความสะเทือนใจ ไม่อาจเอื้อนเอ่ยสิ่งใด

นางรู้สึกราวกับอิ๋นนิ่งเติบโตขึ้นอย่างกะทันหัน

การถูกโลกภายนอกบังคับให้เติบโตอย่างรวดเร็วเช่นนี้ทำให้นางปวดใจยิ่งนัก

นางกุมมืออิ๋นนิ่งแน่น

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! 2

สุดท้ายจึงมามากก็กลับมา นางคาดไม่ถึงว่าจะมาไม่ทันพบหน้าสุหยิน ผู้เฒ่าเป็นครั้งสุดท้าย นางรำให้ ทูตตัวอยู่หน้าโรงศพ น้ำตานองหน้า

นางจะคาดคิดได้อย่างไร ว่าเมื่อวานจะเป็นการพบหน้ากันครั้งสุดท้ายต่อไปจะไม่มีทางได้พบสุหยินผู้เฒ่าอีกแล้ว

อิเหนงหันกายไปคุกเข่าอยู่หน้าโรงศพของท่านย่า โขกศีรษะให้ท่านย่า ตามเสียง ในห้องโถงมีคนคุกเข่าอยู่มากมาย เซวียนเกอร์ที่มีอายุสามขวบ ยังไม่รู้ความ เพิ่งจะคุกเข่าลงก็คิดงงหน้าขึ้น แต่ก็ถูกหม่อมมัวกดศีรษะลงอย่างทันท่วงที

แม้หลัวเซินหยวนจะไม่ใช่นุตรชายคนโต ทว่าเขามือชื่อเสียงมากที่สุด จึงนั่งอยู่ด้านหน้าบรรดาหลานคนอื่น ๆ ท่วงท่าตระหง่านดุจต้นสน

ในเมืองเป่าตั้งมีคนจำนวนมากที่เคยได้รับความเมตตาจากสุหยิน ผู้เฒ่าแล้ว เมื่อทราบข่าวร้ายก็มาร่วมงานศพ แม้หลัวเซินจงจะเศร้าโศกเสียใจ เพียงใด แต่ก็ยังต้องลุกขึ้นมาต้อนรับแขก เรื่องใหญ่เล็กต่างๆในบ้าน มอบหมายให้เซินชือกับหลัวเซินหยวนจัดการไปก่อน

หลัวเซินหยวนเชิญใต้ชื้อมาทำพิธีกรรม เขาเตรียมงานต่างๆอย่างมีขั้นตอนเป็นระเบียบแบบแผน

คืนนั้นทุกสิ่งถูกจัดการอย่างเรียบร้อย เซินชือถือถ้วยชา นั่งอยู่บนตำแหน่งที่สุหยินผู้เฒ่าหลัวมักนั่งในยามปกติ ทอดถอนใจพลางเอ่ย “สุหยิน ผู้เฒ่าตัวนจากไปอย่างกะทันหัน เรื่องต่างๆหลังจากนั้นก็กลับไม่ได้สั่งการไว้”

บรรดาสตรีตระกูลหลัวที่นั่งอยู่ในห้องโถงพากันนั่งเงียบ เมื่อสุหยิน ผู้เฒ่าหลัวสิ้นใจ บัดนี้เซินชือซึ่งเป็นสะใภ้ใหญ่ของตระกูลหลัวยอมมีสิทธิ์เอ่ยวาจา

“แม้พวกเราจะมีสองบ้าน แต่มีใช้ว่าพื้นที่ที่สุหยินผู้เฒ่าหลัวสิ้นใจ พวกเราก็จะแยกบ้านกันทันที นั่นจะทำให้สุหยินผู้เฒ่ารู้สึกสะทอนใจ” เซินชือเอ่ยเสียงนุ่มละมุน มองไปทางอิเหนง “อิเหนงอายุยังน้อย เดิมติดตามสุหยินผู้เฒ่า แต่บัดนี้นางจากไปแล้ว หากอิเหนงจะอยู่ที่เรือนหลักต่อไป ก็คงไม่ตื่นัก ข้าเป็นป้าสะใภ้ของอิเหนงก็จะช่วยนางออกความคิดเห็นสักครั้ง อิเหนง เจ้าอินดีจะย้ายกลับไปอยู่ที่เรือนลู่มึงหรือไม่ ป้าสะใภ้จะส่งสาวใช้

อีกสักหลายคนไปปรนนิบัติเจ้า ดีหรือไม่”

เรือนลู่มิงคือเรือนที่กู่หิมิงหลานใช้พำนักเมื่อครั้งที่ยังมีชีวิต

หลัวอี่เหลียนซึ่งนั่งถัดจากอิ่หิงเอ่ยสนับสนุนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ตั้งแต่เด็ก น้องสาวเจ็ดก็อาศัยอยู่ที่เรือนลู่มิง น่าจะคุ้นเคยกับทุกสิ่งเป็นอย่างดี ทั้งเรือนลู่มิงยังกว้างขวาง หากต้องเลือกที่พำนักสักที่ เรือนลู่มิงก็เป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุด”

เมื่ออิ่หิงได้ฟังถึงตรงนี้ก็ถึงยกหน้าขึ้น

ท่านย่าเพิ่งจะจากไป คนเหล่านี้ก็อดกลั้นไม่ไหวแล้วหรือ แม่นางไม่ควรอยู่ที่เรือนหลัก เงินชื่อเองก็ไม่อยากให้นางอาศัยอยู่ต่อไป ส่วนการจะให้นางย้ายออกไปอยู่ที่เรือนลู่มิงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แม่นางแห่งของนางจะเป็นผู้ใหญ่ ทว่ารูปลักษณะภายนอกยังคงเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง หากต้องอยู่ในเรือนหลักซึ่งมีขนาดใหญ่ก็ถือว่ากว้างขวางเกินไป ยังมีบรรดาสาวใช้และบ่าวหญิงชราที่อยู่ใต้ถุนอีกจำนวนมาก นางจะจัดการดูแลอย่างไร ในเมื่ออายุยังน้อยนัก

เงินชื่อเองก็ไม่อยากสนใจนางอีกต่อไป จึงเลือกที่อยู่ให้นางอย่างไม่ใส่ใจเท่านั้น

ท่านย่าจากไปแล้ว บัดนี้นางเองก็ควรจะฮึกเหิมขึ้นมาได้แล้ว

“อิ่หิงจะกลับไปที่เรือนลู่มิงไม่ได้!” หลินไต่หูรีบเอ่ย “ข้าจะดูแลอิ่หิงเอง ข้าเป็นแม่ของนาง ต่อไปข้าจะดูแลนางเอง” นางเดินไปดึงมืออิ่หิงให้มาอยู่ข้างกาย

เงินชื่อมองไปยังอิ่หิงซึ่งนั่งเงียบ เอ่ยถามนางด้วยรอยยิ้ม “อิ่หิงเจ้ายินดีจะพำนักอยู่ในเรือนใหญ่เพียงลำพังหรือไม่ เจ้าสามารถสร้างชิงช้าในนั้น ทั้งยังเล่นซ่อนหากับบรรดาสาวใช้ตัวน้อยได้” เงินชื่อร้ายเรียงข้อดี “พอถึงช่วงฤดูคิมหันต์ ต้นส้มหวานในเรือนลู่มิงก็จะมีผล”

หลินไต่หูเอ่ยด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง “พี่สะใภ้ ท่านกำลังเกลี้ยกล่อมไม่ให้อิ่หิงติดตามข้าหรือ”

เงินชื่อเพียงยิ้มน้อยๆ ฟันเพนีสัยของอิ่หิงไม่ชอบการผูกมัด ย่อมอยากอาศัยเพียงลำพัง เงินชื่อเอ่ย “นี่คงต้องถามเจตจำนงของอิ่หิงแล้ว”

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 2

หลินไต่หูถูกแรงบีบกระชับที่มือเรียกสติ รีบคลี่ยิ้มแล้วเอ่ย “พี่สะใภ้ กล่าวได้ถูกต้อง! เรื่องของบ้านรองอย่างไรก็ต้องให้บ้านรองตัดสินใจเอง พี่สะใภ้รีบร้อนให้หิ้งย้ายออกจากเรือนหลักเช่นนี้ก็ไม่ว่ามีแผนการใด อยู่...”

คำพูดของหลินไต่หูทำให้เงินชื่อโกธรจนคิ้วขมวดมุ่น นี่หมายความว่าอย่างไร!

“น้องสะใภ้ บัดนี้กระดุกของซูหยินผู้เฒ่ายังไม่ทันเย็น เจ้าอย่าได้ กล่าววาจาให้ร้ายเช่นนี้ออกมา” เงินชื่อปิดฝาถ้วยน้ำชา พุดด้วยน้ำเสียง เยือกเย็น

หลินไต่หูยอบตัวให้นาง “พี่สะใภ้โปรดอภัยด้วย ข้าผู้นี้เป็นคนปากไว หากล่วงเกินท่านก็อย่าได้เอาไปใส่ใจ”

เงินชื่อยังคงเคืองขุ่น แต่เมื่อหลินไต่หูกล่าวถึงขั้นนี้แล้ว หากนาง ยังถือสาที่จะยิ่งแสดงว่านางกำลังวางแผนการอะไรไว้จริง ๆ จึงได้แต่ปล่อย ผ่าน ไม่ว่าจะอย่างไรซูหยินผู้เฒ่าก็จากไปแล้ว บ้านหลักกับบ้านรองภายนอก ดูเหมือนสนิทสนมกันดี แต่แท้จริงกลับไม่ใช่ อย่างไรก็ตามเร็วเรื่องการแยกบ้าน ก็ต้องเกิดขึ้น

หลังหิ้งจะติดตามผู้ใดแล้วเกี่ยวอะไรกับนาง!

ยามนี้เองสาวใช้ด้านนอกก็เข้ามารายงาน กล่าวว่าคุณชายสามพา สวีมามาเข้ามา

หลังเข็นหยวนพาสวีมามาเข้ามา เขาคารวะหลินไต่หูและเงินชื่อ ก่อนจะนั่งลง กวาดตามองทุกคน “ท่านย่ามีคำสั่งเสียไว้กับสวีมามาแล้ว หวังว่าทุกท่านจะพึงสักครู่”

สวีมามาก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ยอบตัวลงแล้วเอ่ย “ขอให้ทุกท่าน โปรดฟัง ก่อนหน้าซูหยินผู้เฒ่าจะจากไปครั้งเดือน เคยกล่าวกับบ่าวเป็นการ ส่วนตัวว่าขอมอบทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของนางให้กับคุณหนูเจ็ด ข้าวของ ทุกสิ่งในเรือนหลักก็ขอมอบให้กับคุณหนูเจ็ด ซูหยินผู้เฒ่ากล่าวว่า ของ ส่วนใหญ่ในนั้น เดิมก็เป็นของซูหยินรองท่านก่อน หากยกให้คุณหนูเจ็ดก็ถือเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล บ่าวได้จัดการเรื่องโฉนดที่ดินและบ้านเรียบร้อยแล้ว

แต่การย้ายของในเรือนหลักออกมายังต้องการเวลาอีกสักกระยะ”

น้ำเสียงของนางไม่แรงไม่ร้อน ราวกับกำลังสาธยายเรื่องการมอบเครื่องหยกเล็กๆ ให้แก่ผู้ใดสักคน

หากเมื่อครู่เงินซื้อยังไม่สนใจความเป็นไปของอี่หนิง ยามนี้เมื่อได้ฟังคำของสวีมากก็รู้สึกประหลาดใจขึ้นทุกขณะ ความโกรธเกรี้ยวปะทุจนแทบจะบีบที่วางแขนเหล็กคามือ!

ซูหยินผู้เฒ่าหลัวมีจิตใจเอนเอียงถึงเพียงนี้!

ซูหยินผู้เฒ่าหลัวมีหลานชายหลานสาวมากมาย ครอบครัวของนางเป็นบ้านหลัก ตามเหตุผลควรได้ครอบครองสิ่งต่างๆ มากกว่า แต่อีกฝ่ายกลับยกทรัพย์สินสมบัติให้กับอี่หนิง!

หลัวอ้อว์ฟังถึงตรงนี้ก็อึ้งงออย่างไม่อาจสะกดกลั้น “ข้าช่างมีท่านย่าที่ประเสริฐนัก!”

ตายก็ตายแล้ว แต่ยังมีใจเอนเอียงให้อี่หนิง แค่เห็นว่่านางนำเวทนาถียกทรัพย์สินสมบัติให้ทุกอย่างเลยหรือ

หลัวอ้อว์เหลียนกัมศิระชะตำ สีหน้าเรียบเฉยไม่เอ่ยสิ่งใด ทรัพย์สินสมบัติของซูหยินผู้เฒ่าหลัว ต่อให้ไม่ไปกองบนหัวของอี่หนิงก็ไม่มัววันตกมาบนหัวนาง ย่อมไม่แตกตื่นเหมือนหลัวอ้อว์

เงินซื้อพยายามระงับความโกรธที่อยู่ໃใจ เอ่ยถามเสียงเยียบเย็น “ซูหยินผู้เฒ่ากล่าวเช่นนั้นจริงหรือ เจ้ามีหลักฐานอะไร”

ในเวลาตัวเอง หลัวเซินหยวนถึงได้เอ่ยปากด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ป้าสะใภ้ไม่จำเป็นต้องตื่นตระหนก ข้ายอมมีจดหมายเป็นลายลักษณ์อักษรของท่านย่า เพียงแต่จดหมายฉบับนี้ถูกเก็บไว้ที่ท่านพ่อชั่วครว หากป้าสะใภ้อยากจะดูก็สามารถตามเข้าไปเอาได้ จดหมายเป็นของจริงแท้ไม่ต้องสงสัยบรรดาผู้ดูแลต่างได้ดูแล้ว ไม่มีปัญหา”

เงินซื้อประสานสายตากับหลัวเซินหยวน เมื่อมองไปก็พบว่าเขาสงบนิ่งมาก หัวใจนางพลันเย็นเยียบ ก่อนที่ซูหยินผู้เฒ่าจะสิ้นใจ นางเข้าใจมาโดยตลอดว่าเขาไปเตรียมการเรื่องพิธีศพของซูหยินผู้เฒ่าหลัว ทว่าต้องใช้เวลานานถึงเพียงนี้เลยหรือ! อะไรคือผู้ดูแลต่างได้ดูจดหมายแล้ว เห็นได้ชัด

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! 2

ว่ากำลังครอบงำไว้ในกลอง รอกกระทิงนางรับรู้ แม้จะไม่ยินยอมก็สายเกินไปแล้ว

ยามนั้นหลัวเซินหยวนคงรู้แล้วว่าซูหยินผู้เฒ่าหลัวมอบทรัพย์สินสมบัติให้กับอี่หนิง ดังนั้นเขาจึงออกไปลอบจัดการทุกอย่างให้อี่หนิง เกรงว่าทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวเหล่านั้นของซูหยินผู้เฒ่าหลัวคงถูกจัดการส่งมอบเรียบร้อยแล้ว! ส่วนนางกลับไม่รู้เรื่องราวเลยสักนิด

ประเสริฐนัก หลัวเซินหยวน ที่ผ่านมานางประเมินเขาต่ำไปจริงๆ เขาปกป้องคุ้มครองน้องสาวโดยไม่เผยพิรุณออกมาสักนิด บัดนี้เมื่อไรหนทางพลิกชะตาถึงได้พาสวีมาออกมาประกาศคำสั่งเสียของซูหยินผู้เฒ่า! ทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของซูหยินผู้เฒ่าหลัวมีน้อยนักหรือ รวมๆ กันแล้วอย่างไรก็ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นตำลึง!

มือของเงินซื้อที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อกำแน่น

อี่หนิงตกตะลึง ท่านยา...มอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของนางให้กับตนคนเดียว

หลินไห่หูรู้สึกตื่นเต้น ย่อตัวลงกระซิบข้างหูอี่หนิง “เหมยเหมย เมื่อครู่แม่ยังพูดอยู่เลยว่าพี่ชายสามของเจ้าไปไหนแล้ว ที่แท้ก็ไปจัดการเรื่องนี้เอง...เขาต้องจัดการให้เจ้าเรียบร้อยแล้วแน่นอน! ต่อไปเจ้าก็จะมีเรือนส่วนตัวแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่านั้นมีมูลค่าเท่าไร”

เด็กวัยเจ็ดขวบคนหนึ่ง หลังจากท่านยาเสียชีวิตอย่างกะทันหันก็ได้รับมรดกมหาศาล เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อนัก

อิ๋นหิงตะลึงอยู่ชั่วครู่ก่อนจะได้สติ

ซูหยินผู้เฒ่าหลัวลำบากตรากตรำมาทั้งชีวิต นอกจากต้องช่วยจัดการกิจการร้านค้าให้บุตรชายทั้งสองแล้ว ตัวนางเองก็มีทรัพย์สินสมบัติไม่น้อย ยังไม่ต้องกล่าวถึงเมืองอื่น แค่ในเมืองเป่าตั้งก็มีผืนนาอยู่ห้าแห่งแล้ว ทุกปีให้ผลผลิตเป็นข้าวฟ่างและข้าวสาลีไม่น้อย นอกจากนี้ในอำเภอชิงยวนยังมีร้านค้าข้าวสารและร้านเครื่องหอมอีกเมืองละร้าน เมืองตั้งโจวที่อยู่ห่างออกไปก็มีโรงรับจำนำแห่งหนึ่ง หลายปีที่ผ่านมานางสะสมทรัพย์สินสมบัติไว้ในคลังส่วนตัวจำนวนไม่น้อย ยามที่ซูหยินผู้เฒ่าหลัวนั่งตรวจดูสมุดบัญชีเหล่านั้น อิ๋นหิงเองก็เคยเห็นผ่านตาเช่นกัน

ซูหยินผู้เฒ่ามอบให้นางทั้งหมดเลยหรือ

คนในบ้านหลักและบ้านรองพากันจากไปอย่างไม่สรวลเย้ยเย้า เงินซื้อพาหูล้ออี่วี่และล้ออี่ซิวออกไปจากห้องโถงหลัก ล้ออี่ซิวหันหลังมามองอิ๋นหิงครั้งหนึ่ง ท่าทางลังเลไม่กล้าเอ่ยปาก ทว่าสุดท้ายก็ปล่อยมือมารดาวิ่งไปตรงหน้าอิ๋นหิงแล้วกล่าวกับนาง “อิ๋นหิง เจ้าอย่าได้เสียใจไป...”

ล้ออี่วี่หันกลับมามองน้องสาว น้ำเสียงเย็นชา “อี่ซิว เจ้ากำลังพูดอะไรอยู่ตรงนั้น รีบตามมาเร็วเข้า”

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 2

อ๊อหนิงยืนอยู่ข้างกายหลินไ่หู่ มองหลังอ๊อซิวพร้อมกับเงินซื้อและหลังอ๊อวีค้อยๆ เยื้องกรายจากไปไกล เกรงว่าจากนี้ไป หลังอ๊อซิวคงสนิทสนมกับนางเช่นแต่ก่อนไม่ได้แล้ว...อ๊อหนิงทอดถอนใจ ยกมือขึ้นลูบศีรษะตนเองเบาๆ

หลิวเซินหยวนเดินเข้ามา

“อ๊อหนิง ไปเถิด ข้าจะไปเก็บสัมภาระเป็นเพื่อนเจ้า” เขาเดินนำอยู่ข้างหน้า ประหนึ่งบ่อมปรกาการสูงตระหง่านที่คอยปกป้องนางจากลมฝน

อ๊อหนิงยิ้มบาง

มนุษย์มีทั้งทุกข์สุข พบปะและลาจาก จันทราเคลื่อนคล้อยจากเดือนแรมสู่เดือนแจ้ง จากกลมเด่นสู่จันทร์เสี้ยว เรื่องเหล่านี้นางพบเห็นมามากเหลือเกิน

วันนี้หากไม่ใช่เพราะมีพี่ชายสามช่วยวางแผน จัดการคำสั่งเสียของท่านย่าไว้เรียบร้อย มีหรือที่เงินซื้อจะยอมรามือง่ายๆ

นางก้าวตามเขาไป ก่อนจะเอื้อมมือออกไปจับมือของหลิวเซินหยวน เขาชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นก็พลิกฝ่ามือกลับมาจับมือนาง พานางก้าวเดินไปด้านหน้า

หลินไ่หู่มองแผ่นหลังของหนึ่งคนตัวใหญ่กับหนึ่งคนตัวเล็ก ราพิ้งเบาๆ “ความสัมพันธ์ของพวกเขาสองพี่น้องยิ่งใกล้ชิดกันมากขึ้นแล้ว”

“ต่างก็เป็นเด็กกำพร้ามารดา” รุ่ยเซียงที่อยู่ด้านข้างตอบรับคำ ก่อนจะเอ่ยต่อ “คุณชายสามเติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้ ทว่ากลับมีเพียงฮูหยินรองคนก่อนกับคุณหนูเจ็ดเท่านั้นที่ดีต่อเขา ท่านมอบลูกท้อแก่เรา เราตอบแทนท่านด้วยลูกหลี่¹ เขาจึงทำดีกับคุณหนูเจ็ด ท่านดูฝีมือของคุณชายสามในวันนี้... ภายหน้าท่านย่อมต้องดีกับคุณชายสามให้มากจึงจะสมควรนะเจ้าคะ!”

หลินไ่หู่ลอบคิดว่าก็คงต้องเป็นเช่นนั้น นางสั่งสาวใช้ด้านหลังให้ไปช่วยอ๊อหนิงเก็บสัมภาระ

¹ ท่านมอบลูกท้อแก่เรา เราตอบแทนท่านด้วยลูกหลี่ หมายถึง ตอบแทนน้ำใจซึ่งกันและกัน เหมือนสุภาษิตไทย หมูไม่ไปหมา

วันรุ่งขึ้น อี๋หิงเก็บสัมภาระได้เจ็ดแปดหีบ ก่อนจะถูกไล่ไปยัง
เรือนของหลินไต่หูที่ละหีบ

อี๋หิงยืนอยู่ในห้อง กวาดตามองที่นั่นเป็นครั้งสุดท้าย ที่นั่นเปลี่ยนเป็น
ว่างเปล่าโหวงเหว มีเพียงม่านสีไม้ฉันทน์ที่ยังห้อยระย้าลงมา ตะวันคล้อยต่ำ
ยิ่งขับให้ขุนเขาดูอ้างว้างกว้างใหญ่ ลำแสงสีทองจางๆ ลอดผ่านเข้ามาในห้อง
ละอองฝุ่นฟุ้งปลิวกลางอากาศ สรรพสิ่งยังคงเดิม ทว่ามนุษย์กลับผันแปร

สุดท้ายนางก็อุ้มอ่างเคลือบที่ใช้เลี้ยงเต่าขึ้นมา กล่าวกับหลัวเซินหยวน
“พี่ชายสาม ไปกันเถอะ”

หลัวเซินหยวนมองเจ้าเต่าที่นอนหงายอยู่ในอ่างเคลือบ อุ้งเท้าทั้งสี่
ตะเกียกตะกายอยู่กลางอากาศ แต่อี๋หิงที่อุ้มอ่างเคลือบกลับไม่สังเกตเห็น
สักนิด เขายิ้มน้อยๆ จูงมืออี๋หิงก้าวเท้าออกจากห้องโถง มือจับจูงเจ้าตัวเล็ก
ในใจก็ลอบครุ่นคิด

นี่คือน้องสาวของเขา เขาต้องรักและปกป้องนาง คุ่มครองนางไว้ได้ปีก
ให้นางสงบสุขอยู่ในป้อมปราการของเขา

แม้จากนี้ไปจะไร้ฮูหยินผู้เฉาหลัว แต่ผู้ใดก็ไม่อาจรังแกนางได้แม้เพียง
น้อยนิด

อี๋หิงไม่รู้ว่าหลัวเซินหยวนกำลังคิดอะไรอยู่ ทว่าสีหน้าเขาสงบนิ่ง
ถึงเพียงนั้น ไม่ว่าเรื่องใดก็ยากจะโค่นล้มเขาได้

แม้จะยังอยู่ในช่วงจัดพิธีศพของฮูหยินผู้เฉาหลัว ทว่าบรรดาสาวใช้
และบ่าวหญิงชราในเรือนของหลินไต่หูต่างพากันตื่นตื่นดีใจ หลินไต่หู
แต่งเข้าตระกูลหลัวมาห้าปีแล้ว ยังไร้ทายาท ถึงจะรับหลัวเซินหยวนมาเป็น
บุตรสายตรง ทว่าอย่างไรเขาก็โตแล้วจึงพำนักอยู่ที่เรือนนอก นี่เป็นครั้งแรก
ที่เรือนนี้จะมีเด็กอยู่ร่วมอาศัย

บ่าวหญิงชราที่ติดตามหลินไต่หูมาตั้งแต่ตอนแต่งเข้าจวนเอาพวก
ตุ๊กตาผ้ารูปเสือ ของเล่นจำพวกจักรราศีมาประดับไว้ในห้องใหม่ของอี๋หิง
อี๋หิงถามพวกนางว่าเหตุใดจึงมีของเหล่านี้ บ่าวหญิงชราตอบด้วยรอยยิ้ม
“พวกบ่าวคาดหวังอยู่เสมอว่าฮูหยินจะมีทายาท จึงได้จัดเตรียมไว้ล่วงหน้า
เจ้าค่ะ”

อีหนึ่งเห็นท่าทางมีความสุขของพวกนางก็ไม่อาจปริปากว่าอะไร นางผ่านวัยโปรดปรานตุ๊กตาผ้ามานานแล้ว บ่าวหญิงซารูว์ว้าในจวนกำลังอยู่ในช่วงจัดพิธีศพ จึงไม่ได้ประดับตกแต่งจนเกินเลย ทว่าเหล่าสาวใช้กลับเอาเตียงไม้จินซือหนานในกรูสมบัติของหลินไ่ให้หุรุม่าให้นางใช้

พออีหนึ่งเห็นเตียงไม้จินซือหนานทั้งหลังก็กระดุ้งขึ้น “ให้ข้าใช้รี”

บ่าวหญิงซารูว์ว้ามพลางผงกศีรษะ “ท่านวางใจเถิดเจ้าคะ นี่เป็นของที่สูญหินตระเตรียมไว้นานแล้ว ประเดี๋ยวยังมีข้าของที่ต้องถูกขนเข้ามาอีกเจ้าคะ”

หลินไ่ให้หุรุม่าอยู่ด้านนอก อีหนึ่งอยากบอกปฏิเสธ ทว่าหาตัวคนไม่พบ นางเฝ้ามองบรรดาสาวใช้ชนจากบังลมหยกฝั่งทองคำ กระถางทิวทัศน์หยกย่อส่วน² ทั้งกระถาง ชั้นวางประดับไม้จันทร์แดงเข้ามาด้วยความรู้สึกอึดอัด แม้หมอนอิงบนตั่งไม้จะเป็นผ้าไหมสีฟ้า แต่ก็ยังมีกรถักทอแทรกด้วยเส้นไหมเงิน

เสวี่ยจื่อหอบท้อสัณหาระ ไม่รู้จะช่วยอะไร บรรดาสาวใช้และบ่าวหญิงซารูว์ว้าของหลินไ่ให้หุรุม่ากระตือรือร้นเป็นล้นพ้นจนไม่ต้องการความช่วยเหลือจากนาง นางมองแล้วก็รู้สึกว้าไม่เหมาะสม “...จะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้! เจี้ยเอ๋อร์ ท่านต้องไปเอ่ยปากกับสูญหินรองนะเจ้าคะ”

อีหนึ่งเองก็ปวดหัว สั่งให้สาวใช้วางของลง ส่วนนางรีบออกไปด้านนอกเพื่อตามหาหลินไ่ให้หุรุม่า

หลินไ่ให้หุรุม่าเห็นนางมาหากี่วางของในมือ สั่งให้บ่าวหญิงซารูว์ว้าอยู่อีกด้านเอ่ยถามนาง “อีหนึ่ง เจ้าชอบห้องใหม่หรือไม่”

อีหนึ่งมีท่าทางอัปจน กล่าวกับนาง “ท่านแม่ ท่านอย่าเพิ่งจากไป ข้ายังสวมชุดไว้ทุกข์ ไม่อาจอยู่ในสถานที่หุรุม่า...”

หลินไ่ให้หุรุม่าได้ตบขมับตนเอง สิ่งของเหล่านั้นนางตระเตรียมไว้นานแล้ว หลายวันมานี้บ่าวหญิงกับงานศพจนเลอะเลือน ทำให้ลืมเรื่องสำคัญนี้

นางกล่าวอย่างเศร้าสลด “จริงสิ เช่นนั้นแม่ช่วยเจ้าเก็บพวกนั้นไว้ก่อน

² คือกระถางบอนไซ

ดีกว่า รอให้ผ่านช่วงไวท์วอล์กแล้วค่อยเอาออกมาใช้”

เครื่องเรือนที่เพิ่งถูกย้ายเข้าไปถูกขนออกมาอีกครั้ง เสวี่ยจือเลือกชิ้นที่เรียบง่ายเอากลับมาให้อีหนึ่งใช้ แต่พวกตุ๊กตาผ้ารูปเสือกกับจักรราศี บรรดาสาวใช้ของหลินไ่หูหรือต่างยีนกรานจะแขวนไว้บนม่านของกระโจม อีหนึ่งวางอ่างเคลือบสำหรับล้างเต่าไว้บนชั้นประดับ มองห้องใหม่เอี่ยม ในใจคิดว่าในที่สุดนางก็ย้ายบ้านแล้ว

เรือนของหลินไ่หูกว้างใหญ่มาก เรือนปีกฝั่งนี้เป็นพื้นที่ของอีหนึ่งทั้งหมด ห่างจากห้องชั้นในของหลินไ่หูเพียงเส้นทางเดินเล็ก ๆ อีหนึ่งมาที่นี่บ่อยครั้งนัก นางออกไปดูนอกประตู แม่พื้นที่จะเล็กกว่าที่เคยอาศัยในอดีตเล็กน้อย ทว่าดอกไม้พืชพรรณในสวนนั้นก็กลับวิจิตรงดงามยิ่งกว่า มีการปลูกดอกไม้ถึง สร้างภูเขาจำลอง ด้านล่างของภูเขาจำลองยังมีสระน้ำเล็กๆ

นางสามารถเลี้ยงเต่าในสระน้ำนี้ได้...

อีหนึ่งตัดสินใจเลี้ยงดูเต่าคู่หนึ่งตลอดไป นางหยิบของออกมาจากเรือนของท่านยาไม่มาก เอามาเพื่อเป็นที่ระลึกเท่านั้น

นางให้เสวี่ยจือยกอ่างเคลือบออกมา ก่อนจะปล่อยเต่าลงไปในสระน้ำด้วยตนเอง เมื่อเจ้าเต่าสองตัวนั้นได้สัมผัสโลกอันกว้างใหญ่ก็ใช้เท้าเล็กๆ ว่ายวนอยู่หลายรอบ สุดท้ายก็ขึ้นไปหยุดพักบนภูเขาจำลอง

อีหนึ่งลุกขึ้น ส่งอ่างเคลือบให้เสวี่ยจือ เมื่อเงยหน้าก็เห็นพี่ชายสามของนางกำลังเดินเข้าไปในเรือน ด้านหลังมีปาวรับใช้ติดตามอยู่หลายคน

“มาทำห้องหนังสือให้เจ้า” หลัวเซินหยวนกล่าวกับนาง สั่งให้ปาวรับใช้ที่อยู่ด้านหลังเข้าไปที่ห้องด้านข้าง เขาอยากสร้างห้องหนังสือให้นาง

อีหนึ่งมีนงเล็กน้อย “พี่ชายสาม ข้าจะเอาห้องหนังสือไปทำอะไร”

หลัวเซินหยวนเอ่ยเสียงราบเรียบ “เจ้าต้องอ่านหนังสือเขียนอักษร หากข้ามีเวลาจะมาสอนเจ้าด้วยตนเอง หากข้าไม่มีเวลา เจ้าก็ต้องหมั่นอ่านหนังสือด้วยตนเอง”

บรรดาปาวรับใช้ยุ่งวุ่นวายกันขึ้นมา ขนย้ายหนังสือและชั้นวางเข้าไปด้านใน ยังมีพินโบราณตัวหนึ่งวางไว้ที่ข้างหน้าต่าง

ชาติก่อนอีหนึ่งไม่เคยเรียนพิน ท่านยาของนางมักรู้สึกว่าคุณดตรีเป็น

ของคนชั้นต่ำ มีเพียงสตรีในหอศุนิภาเท่านั้นที่เรียนรู้สิ่งเหล่านี้ ดังนั้นจึงไม่ให้นางไปข้องเกี่ยว อ๋อหนึ่งลองติดต่อสองสามครั้ง เมื่อได้ยินเสียงทุ้มนุ่มก็รู้ว่านี่ไม่ใช่พิณธรรมดา เมื่อมองไปที่ปลายพิณก็พบอักษรแกะสลักไว้สองตัวว่าเต้าเหี่ยน ต่อให้นางไร้ความรู้ แต่ก็รู้ว่านี่คือพิณที่สร้างโดยปรมาจารย์เต้าเหี่ยนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในเวลาต่อมา

เขาไปเอามาจากที่ใด

พิณของปรมาจารย์ที่มีชื่อเสียงโจษจัน นี่ไม่ใช่ของที่พบเห็นแล้วจะร้องขอได้

อ๋อหนึ่งหันไปมองหลัวเซินหยวน “พี่ชายสาม ข้าต้องเรียนสิ่งนี้ด้วยหรือ” หลัวเซินหยวนตอบ “สิ่งนี้ให้เจ้าไว้เล่น”

อ๋อหนึ่งเห็นสายตาของเขาดูไร้สิ่งใดเป็นพิเศษก็อดไม่ได้ เอ่ยปากว่า “พิณตัวนี้น่าจะมีมูลค่าไม่น้อย...”

มีมูลค่าหรือ หลัวเซินหยวนครุ่นคิด ตอนที่เต้าเหี่ยนมอบให้แก่กล่าวว่าตนวางใจทำขึ้น ให้เขาไว้เล่นเท่านั้น เขาไม่ขึ้นชอบสิ่งเหล่านี้จึงทิ้งไว้ในห้องไม่สนใจ เมื่อคิดว่าอ๋อหนึ่งอาจจะชอบจึงได้ยกมาพร้อมกัน

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่ามีมูลค่า” หลัวเซินหยวนมองนาง

อ๋อหนึ่งลอบคิด นางรู้ได้อย่างไรนะหรือ เป็นเพราะลู่เจียเสวีย ต่อไปเต้าเหี่ยนจะมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วอาณาเขตเจ้อเจียงผู้เจี้ยน พิณของเขาเป็นสิ่งที่สามารถพบเจอได้ แต่ไม่อาจร้องขอ พี่สะใภ้ใหญ่มีใจอยากได้สักตัวมาโดยตลอด ทว่ากลับไร้วาสนา

เมื่อคำนวณเวลาดูแล้ว ยามนี้ยังห่างจากช่วงเวลาที่พวกโจรสลัดหวอไคว³ ออกอาละวาดในผู้เจี้ยนหลายปี เกรงว่าชื่อเสียงของเต้าเหี่ยนจะยังไม่เป็นที่โด่งดัง

หากจะกล่าวไป การเชิญเต้าเหี่ยนลงจากเขาถือเป็นเรื่องดีไม่น้อยที่เรื่อง ที่ลู่เจียเสวียกระทำ โจรสลัดหวอไควออกอาละวาด แต่เขาก็กลับส่งพระรูปหนึ่ง

³โจรสลัดหวอไคว คือ ‘โจรสลัดญี่ปุ่น’ หรือ ‘โจรสลัดแคระ’ เป็นโจรสลัดที่บุกเข้าไปในแนวชายฝั่งของจีนและเกาหลีตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 ถึงศตวรรษที่ 16

ไปยังผู้เขียน ยามนั้นเหล่าขุนนางในราชสำนักพากันคัดค้าน ทว่าเขยिनกราน จะใช้คนผู้นี้ ต่อมาเต้าเหยียนสามารถปราบโจรสลัดหวอไค่มาได้สำเร็จจริง ๆ ประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากการออกอาละวาดของโจรสลัดหวอไค่ พากันสร้างป้ายจารึกให้กับเต้าเหยียนป้ายหนึ่ง จากนั้นก็ดูเหมือนเต้าเหยียน จะช่วยทำงานให้ลู่เจียเสวียมาโดยตลอด...

อี่หนิงรับพิณโบราณตัวนี้ไว้ วางแผนว่าต่อให้นางไม่เรียนก็สามารถ ตั้งแสดงไว้ในห้องนี้ได้

ของชิ้นนี้ถือเป็นวัตถุที่ช่วยเซ็ดหน้าชูตา

สำหรับการจะบอกกล่าวพี่ชายสามของนางอย่างไร อี่หนิงทำได้เพียง ตอบว่า “อย่างท่านจะมอบของราคาถูกลงให้ข้าหรือ”

หลัวเซินหยวนถูกเจ้าเด็กน้อยตอกกลับก็หัวเราะ หลายวันมานี้ อารมณ์ของอี่หนิงไม่สู้ดีนัก ฮูหยินผู้เฒ่าหลังจากไป นางดูไร้ที่พึ่ง นำวทนายามนี้ไม่ง่ายเลยกว่าจะจุดประกายอารมณ์เบิกบานขึ้นมาได้ เขาจึงไม่อยาก ถือสานาง

เมื่อจัดห้องหนังสือให้อี่หนิงเสร็จเรียบร้อย เขาก็พาอี่หนิงออกมา แล้วเดินไปยังเรือนของหลินไต่หู่

ความมืดมืดเริ่มปกคลุมท้องนา นักพรตยังคงดำเนินพิธีกรรมอยู่ใน จวน ต้องทำพิธีปลดปล่อยน้ำและดิน⁴ เป็นเวลาเจ็ดเจ็ดสัปดาห์เต็ม มี เสียงดำเนินพิธีกรรมดังขึ้นเป็นระยะ สองสามวันนี้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อี่หนิงรู้สึกประหนึ่งอยู่ในภวังค์ฝัน เหมือนท่านย่ายังมีชีวิต ยังคง รอนางกินอาหารค่าอยู่ที่ห้องโถงหลัก ทว่าเห็นได้ชัดว่าเป็นไปไม่ได้แล้ว

สวีมามาพาบ่าวหญิงชรามารอนางอยู่ที่เรือนของหลินไต่หู่

ในมือสวีมามีกล่องใบหนึ่ง นางให้อี่หนิงนั่งลงตรงหน้าแล้วเปิดกล่อง ให้อี่หนิงดู

“คุณหนูเจ็ด หนังสือหลายฉบับนี้คือโฉนดที่ดิน มีทั้งหมดสี่ชุด พวกนี้คือสัญญาซื้อขายตัวของคนในผืนนา นี่คือโฉนดบ้านเรือน ทั้งหมดมี

⁴ พิธีปลดปล่อยน้ำและดิน เป็นพิธีกรรมทางพุทธศาสนาที่ทำให้แก่ผู้ตาย

ห้าแห่ง สามในห้าแห่งเป็นร้านค้า ล้วนเป็นสิ่งที่สุหยินผู้เฒ่าจัดเตรียมไว้ก่อนจากไปเจ้าค่ะ” สวีมามาให้นางดู ก่อนจะปิดกล่องแล้ววางไว้ในมือนาง

สวีมามายังหยิบกุญแจดอกหนึ่งยื่นให้

“นี่คือกุญแจคลังของสุหยินผู้เฒ่า หากท่านมีเวลาก็ไปดูเถิดเจ้าค่ะ สุหยินผู้เฒ่าทิ้งสมบัติไว้ไม่น้อย” สวีมามาพูดไปก็เสียใจไป นางสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วเอ่ยต่อ “บ่าวจัดการตรวจสอบหมดแล้ว สมุดบันทึกรายการอยู่ที่คุณชายสามเจ้าค่ะ”

จากนั้นนางก็ลุกขึ้นยืน ก่อนจะยอบตัวลง “บ่าวรับใช้สุหยินผู้เฒ่ามาทั้งชีวิต เดิมอยากจะติดตามสุหยินผู้เฒ่าไป แต่บ่าวไม่รู้ว่าคุณหนูเจ็ดยังขาดคนปรนนิบัติอยู่หรือไม่...”

อึ้งหิ่งเข้าไปเจตนาของนางจึงรีบวิ่งไว้ “ข้าย่อมขาดแน่นอน! สวีมามาท่านอยู่ต่อเถิด”

หากสวีมามายอมอยู่ต่อย่อมเป็นเรื่องประเสริฐที่สุด นางคอยปรนนิบัติรับใช้สุหยินผู้เฒ่าแล้ว ไม่รู้ว่าชีวิตนี้พบเห็นเรื่องราวมากมายเท่าใด ตระหนักซึ่งถึงหลักเหตุผลต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด หากไม่ใช่เพราะอึ้งหิ่งหลังสุหยินผู้เฒ่าจากไป สวีมามากคงลากลับบ้านเกิดเพื่อใช้ชีวิตช่วงบั้นปลายแล้ว แล้วอึ้งหิ่งจะปฏิบัตินางได้อย่างไร

สวีมามากก็ทำใจปล่อยวางอึ้งหิ่งไม่ได้ ประจวบเหมาะที่ข้างกายอึ้งหิ่งไม่มีบ่าวหญิงชราคอยปรนนิบัติ มีผู้ให้นางคอยดูแล เพราะนางเองก็ไม่ไว้ใจผู้อื่น

เมื่อหลินไ่ทรูเห็นสวีมามายอมอยู่ต่อก็ดีใจ หากมีนางอยู่ บรรดาสาวใช้บ่าวหญิงชราข้างกายอึ้งหิ่งย่อมไม่มีทางทำผิด

นอกจากนี้ในตระกูลหลัวยังมีเงินซื้อและสองแม่ลูกเดี่ยวอึ้งเหิง ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ทำให้นางรู้สึกไม่สบายใจ

นางให้สาวใช้เก็บข้าวของ เตรียมจัดสำหรับค่า หลังกินเสร็จยังต้องไปเฝ้าหน้าโลงต่อ

อึ้งหิ่งกำลังคิดถึงสมบัติเหล่านั้นที่ท่านยาทิ้งไว้ให้ ในเมื่อท่านยาทิ้งไว้ให้นาง นางก็ต้องจัดการให้ดี เพียงแต่ไม่รู้ว่าควรมอบให้ผู้ใดจัดการจึงจะ

เหมาะสม ที่ผ่านมามีคุณเป็นท่านย่าจัดการด้วยตนเอง
นางมองคนที่กำลังกินข้าวข้างกายนางเงิบๆ พี่ชายสามของนาง

ภายในห้อง หลัวเซินหยวนวางถ้วยน้ำชาลง เลิกคิ้วเอ่ยถาม “ให้ข้าช่วยดูแลหรือ”

อิ๋นหิงผงกศีรษะ นางเปิดกล่องออก พินิจมองอย่างละเอียด เป็นกระดาษแผ่นบาง ๆ หลายแผ่น หากไม่ใช่เพราะในเวลานี้นางไม่สะดวกดูแลด้วยอุปนิสัยของนาง การเก็บสิ่งเหล่านี้ไว้กับตัวย่อมทำให้สบายใจมากกว่า แต่แน่นอนว่าหากได้หลัวเซินหยวนคอยดูแล นางก็วางใจเช่นกัน

นางลำทับเพิ่มเติม “พี่ชายสาม ท่านช่วยข้าดูแล ส่วนข้าจะคอยเรียนรู้งาน แต่เมื่อข้าถึงวัยปักปันแล้ว ท่านต้องคืนให้ข้า...”

หลัวเซินหยวนหลุดเสียงหัวเราะ เจ้าเด็กนี่คิดอะไรอยู่ คิดว่าเขาโลกอยากได้เงินของนางหรืออย่างไร

อิ๋นหิงเห็นรอยยิ้มของเขาสื่อถึงความนัยไม่ชัดเจน ในใจก็ลอบคิดว่าประโยชน์ของตนเองอาจฟังดูคลุมเครือ นางกลัวเขาเข้าใจผิด จึงรีบกล่าวอีกประโยคโดยพลัน “ท่านอย่าได้เข้าใจผิด ไม่ใช่ข้าขี้เกรงว่าท่านจะโลกอยากได้เงินของข้า เพียงแต่ต่อไปเมื่อท่านสอบได้จิ้นชื่อก็คจะมีภารกิจติดพัน หากเอาเรื่องเหล่านี้มารบกวนท่านคงดูไม่ดีนัก”

นางยังพูดต่ออีก “ผลกำไรจากร้านค้าและผืนนาเหล่านี้ ข้าจะแบ่งให้ท่านสามส่วน”

หลัวเซินหยวนกล่าว “ให้ข้าช่วยเจ้าย่อมได้ ทว่ากำไรไม่อาจปันผล

เช่นนี้ ผลกำไรทั้งหมดจากร้านค้าและผืนนาต้องเก็บไว้ที่ข้า หากเจ้าต้องการใช้เงินค่อยมาเอาที่ข้า เมื่อเจ้าเติบโตใหญ่แล้ว ข้าจะมอบทั้งหมดคืนให้เจ้า จะให้ยามนี้คงไม่ได้”

เมื่อนึกถึงการมีชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยของอิ๋นหิงในอดีต เขาก็กลัวว่านางจะใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายโดยไม่ยั้งคิด หลัวเซินหยวนคิดว่าเป็นการเหมาะสมมากกว่า หากไม่มอบเงินให้นางในเวลานี้

อิ๋นหิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก ดูเอาเถิด นี่ก็คือข้อเสียของการเป็นเด็กน้อย

ทว่าเมื่อใคร่ครวญแล้วก็รู้สึกว่สมเหตุสมผล เงินมหาศาลเช่นนี้ หากเก็บไว้ที่นางคงไม่ค่อยปลอดภัยนัก

ในเมื่อราษฎรเดิมได้รับความผิด แต่เพราะมีหยกติดตัวจึงต้องโทษ¹

สวีมามาเอ่ยขึ้นจากด้านข้าง “คุณหนูเจ็ด บ่าวเห็นว่าคุณชายสามกล่าวได้ถูกต้อง หากยามใดท่านต้องการใช้เงินค่อยไปขอจากเขาก็ได้แล้ว”

สุดท้ายอิ๋นหิงจึงตกลง นางส่งกล่องให้สวีมามาให้ช่วยเก็บให้ตน ก่อนจะส่งกุญแจให้เสวี่ยจือ วางแผนจะไปดูสมบัติที่ท่านยาตั้งไว้ให้นาง

สวีมามากล่าวกับหลัวเซินหยวน “สูหยินผู้เฒ่าเพิ่งจากไป บรรดาผู้ดูแลเหล่านั้นต้องมาเคารพศพ บ่าวจะพาพวกเขามาพบท่าน ต่อไปก็ให้ท่านเป็นคนดูแลจัดการ พຽงนี้บ่าวจะให้เข้าพบท่านที่ห้องโถงด้านข้างเป็นอย่างไร เจ้าคะ”

หลัวเซินหยวนมองอิ๋นหิงก็พบว่านางกำลังจับจ้องเขา ดวงตากกลมดำขลับเอ๋อล้นไปด้วยความคาดหวัง

“พຽงนี้ยามบ่าย หลังข้าไปพบแขกกับท่านพ่อแล้วจะเข้าไป” หลัวเซินหยวนพูดกับสวีมามา

เมื่ออิ๋นหิงได้ยินเขาตอบตกลงก็รีบดึงแขนเสื้อของหลัวเซินหยวน

¹ในเมื่อราษฎรเดิมได้รับความผิด แต่เพราะมีหยกติดตัวจึงต้องโทษ เดิมราษฎรจะเก็บหยกเป็นของส่วนตัวไม่ได้ ชาวบ้านคนหนึ่งไม่อาจมีหยกโดยไร้ที่มาที่ไป นอกจากจะขโมยหรือปล้นมา ต่อมาใช้อุปมากับคนที่ได้รับอันตรายเพราะมีความสามารถมากเกินไป

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 2

กล่าวด้วยรอยยิ้ม “เช่นนั้นก็ขอบคุณพี่ชายสามแล้วเจ้าค่ะ!”

นางมักเชื่อใจเขาอย่างประหลาดอยู่เสมอ

หลังเซ็นหยวนมองมือเล็กของนางที่ดั่งตน ในใจก็ลอบครุ่นคิด

หลังจากพี่ชายสามจากไป สาวใช้ก็ยกน้ำอุ่นมาให้่อืหนึ่งล้างเท้า

อืหนึ่งมองสวี่มาซึ่งกำลังจัดที่นอนให้นางก็รู้สึกว่ภาพที่ไม่คุ้นเคยนี้

ช่างคุ้นตา

แม้ท่านย่าจะจากไปแล้ว ทว่ายังคงคอยปกป้องนางอยู่ตลอดเวลา อืหนึ่งนอนบนเตียง มองเพดานด้านบน ยามนี้นางไม่อาจทำตัวเป็นเด็กได้อีกต่อไปแล้ว

นางหลับตาลงเงิบๆ จิตใจค่อยๆ เข้าสู่ความสงบ

เช้าวันต่อมา เสวี่ยจือปรนนิบัติอืหนึ่งอาบน้ำแต่งตัว นางยังคงสวมชุดไว้ทุกข์ เกล้ามผมมวย จากนั้นจึงไปกินอาหารเช้าที่เรือนของหลินไ่หู่

สาวใช้จัดวางโถกเนื้อขาว ขนมเปียะน้ำผึ้ง และหัวไชเท้าดองแห้ง หลินไ่หู่ทูลว่านางจะไม่คุ้นกับอาหารที่นี้จึงเตรียมของว่างให้อีกหลายอย่างเป็นเกี้ยวหน้าห้องกุ้งเนื้อใส ซาลาเปาไส้ถั่วแดง ถ้วยของอืหนึ่งมีอาหารกองทับกันจนเกิดเป็นภูเขานวดย่อมๆ

“ระยะนี้เจ้าฝ่ายผมมลง กินให้มากหน่อยเถิด” หลินไ่หู่ยิ้มพลางเอ่ยก่อนจะสั่งให้สาวใช้รีบไปยกเบ่งนั่งพุทราที่เพิ่งหนึ่งเสร็จเข้ามา อืหนึ่งชอบกินสิ่งนี้ เพียงแต่เจ้าสิ่งนี้มีกรรมวิธีทำยุ่งยาก ปกติจึงไม่ค่อยทำให้กินบ่อยนัก ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่อืหนึ่งกินข้าวที่เรือนของนาง อย่างไรก็ตามก็ต้องการให้เด็กน้อยได้กินแต่ของดี

หลังอืหนึ่งเสียนพาเซวียนเกอร์เข้ามาคารวะหลินไ่หู่

นางก็สวมชุดไว้ทุกข์เช่นกัน หลายเดือนมานี้ดูเหมือนจะสูงขึ้นเล็กน้อย ดวงหน้าเล็กดังมาพร่างพราว

นางกับเซวียนเกอร์คารวะหลินไ่หู่ หลินไ่หู่รับคำเสียงหนึ่งด้วยสีหน้าเรียบเฉย

อืหนึ่งเงยหน้าขึ้นมอง แต่กลับไม่พบร่างของเฉียวอืหนึ่ง เป็นอันแต่ไม่มาคารวะนายหญิงประจำบ้านได้หรือ นี่ไม่ถูกต้องตามระเบียบ

แบบแผนเอาเสียเลย นางจึงเอ่ยถามหลวอี่เหลียน “พี่หญิงหก อี๋เหินยงไม่มาด้วยหรือเจ้าคะ”

หลวอี่เหลียนทอดถอนใจ “เมื่อวานท่านพ่อโศกเศร้ามาก อี๋เหินยง วุ่นวายอยู่กับการปรนนิบัติท่านพ่อ ตื่นมาตอนเช้าจึงรู้สึกไม่ค่อยสบาย” นางยิ้มแล้วพูดต่อ “ท่านย่าจากไปแล้ว น้องสาวเจ็ดย้ายมาอยู่กับท่านแม่ เห็นทีต่อไปคงต้องมาเยือนที่นี่บ่อยๆ ข้าต้องกล่าวต้อนรับน้องสาวเจ็ดแล้ว เรือนฝั่งประจิมนี้ข้าคุ้นเคยยิ่งนัก ต่อไปหากน้องสาวเจ็ดต้องการสิ่งใด อยากเล่นอะไรก็มาหาข้าได้”

อี๋หนิงกล่าวขอบคุณ ประจวบเหมาะกับเวลานี้สาวใช้ยกแป้งนึ่งพุทรา ที่เพิ่งนึ่งเสร็จเข้ามาพอดี เซวียนเกอร์ที่ยืนอยู่ข้างกายหลวอี่เหลียนเห็นเข้า ก็ดึงแขนเสื้อของหลวอี่เหลียน งอแงจะกินให้ได้ “เซวียนเกอร์จะเอาแป้งนึ่งนี้! เซวียนเกอร์จะเอาแป้งนึ่งนี้!”

ปกติหลินไต่หูไม่ชอบสองพี่น้องนี้สักเท่าไร แป้งนึ่งถาดนี้นางเตรียมไว้ให้อี๋หนิงโดยเฉพาะ ไม่อยากแบ่งปันให้พวกเขา

ทว่าอย่างไรเซวียนเกอร์ก็ยังเด็ก หลินไต่หูให้บ่าวหญิงชรายกถาดมา นางแบ่งก้อนหนึ่งให้เซวียนเกอร์ อี๋หนิงเองก็ไม่สนใจ ต่อให้นางชอบ แต่นางโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว จะไปถือสาหาความกับเด็กน้อยได้อย่างไร

แต่เซวียนเกอร์เห็นดังนั้นกลับไม่พอใจ ในเรือนของเฉียวอี่เหินยง ของที่เขาชอบกินต้องยกให้เขาทั้งหมด กระทั่งส่วนของหลวอี่เหลียนก็ยังต้องยอมยกให้เขา แล้วจะแบ่งให้เขาเพียงก้อนเดียวได้อย่างไร เขาโหวกโหวกเสียงดัง “เซวียนเกอร์จะเอาทั้งหมด!” เขาเดินเข้าไปหลายก้าว อุ้มทั้งถาดมาไว้ในอ้อมกอดของตน

หลวอี่เหลียนเห็นน้องชายเป็นเช่นนั้นก็ยิ้มจนใจ “ท่านแม่โปรดอย่าถือสา น้องชายยังเด็กนัก”

หลินไต่หูเกือบจะกระแทกตะเกียบลงบนโต๊ะ นี่เป็นสิ่งที่นางสั่งให้ห้องครัวเตรียมให้อี๋หนิงตั้งแต่เช้าตรู่ อี๋หนิงยังไม่ได้กินสักชิ้น เซวียนเกอร์เป็นที่รักของบ้านรอง ไม่ว่าจะผู้ใดก็ต้องเอ็นดูเขา ทว่ายิ่งนานวันก็ยิ่งถูกตามใจจนเสียนิสัยแล้ว

ด้านนอกมีเสียงสาวใช้รายงาน กล่าวว่านายท่านรองมาแล้ว

เมื่ออิ๋นหิงได้ยินก็วางถ้วยในมือลง รีบคลี่มफलางเอ่ย “หากเซวียนเกอร์ชอบ เช่นนั้นก็ให้เจ้ากินทั้งหมดดีหรือไม่ แต่เจ้าไม่จำเป็นต้องแย่งชิงมานั่งตีๆ เถิด พี่หญิงเจ็ดยังมีโจ๊กเนื้อขาว เจ้าเอามากินด้วยกันดีหรือไม่”

เซวียนเกอร์ไม่ชอบพี่หญิงเจ็ดที่ไม่คุ้นเคยผู้นี้ เขาสายหน้า “ข้าไม่ชอบกินโจ๊ก! ข้าไม่ชอบท่าน และก็ไม่อยากนั่งข้างท่าน!”

ประจวบเหมาะกับการที่หิ้วเงินจางเดินเข้ามาพอดี เด็กๆ คารวะเขา เขาชำเลืองมองเซวียนเกอร์ที่กอดถาดขนมเอาไว้ ขมวดคิ้วมุ่น “เซวียนเกอร์ เจ้ากำลังทำอะไร พี่สาวเจ้าแบ่งโจ๊กให้เจ้ากิน เจ้าไม่เอาก็เพียงบอกว่าไม่เอา เหตุใดจึงต้องกล่าววาจาเยี่ยงนี้!”

อิ๋นหิงเพิ่งจะสูญเสียนายย่า ยามนี้เพิ่งย้ายมาอยู่กับเขา

ยามอยู่ด้านนอกเมื่อครู่ เขาได้ยินเสียงสุภาพสงบเสียงของอิ๋นหิง ดูมีความห่วงใยในตัวของน้องชาย ในใจเขาก็อึ้งอัม คัดไม่ถึงว่าแม้เซวียนเกอร์จะอายุยังน้อย แต่กลับกล่าววาจาทำร้ายจิตใจผู้อื่นเช่นนี้

อิ๋นหิงคล้ายไม่ใส่ใจ พูดเสียงเบา “ท่านพ่ออย่าได้กล่าวโทษน้องชายเลยเจ้าค่ะ เขาอายุยังน้อย จึงพูดจาเถรตรงไปหน่อยเท่านั้น”

ซูหยินผู้เฒ่าหิ้วเงินจางไป ในใจหิ้วเงินจางยังคงเศร้าตรม อิ๋นหิงดูโดดเดี่ยวน่าเวทนา เขาย่อมรู้สึกปวดใจขึ้นหลายส่วน เขานั่งลงพลาทกล่าวกับเซวียนเกอร์ “หม่อมม้าวของเจ้าเคยสั่งสอนหรือไม่ ว่าควรปฏิบัติผู้อื่นอย่างไร รับชอภักดิ์พี่หญิงเจ็ดของเจ้าเสีย”

เซวียนเกอร์มองบิดาที่ชอบอุ้มตน รักใคร่เอ็นดูตนมาโดยตลอด ทว่าบัดนี้กลับเริ่มแสดงอารมณ์ขุ่นมัวกับตน ก็พูดอย่างน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่นินตินัก “ขอบคุณพี่หญิงเจ็ดขอรับ ก่อนมาที่นี่เซวียนเกอร์กินข้าวมาแล้ว จึงไม่อยากกินโจ๊กของพี่หญิงเจ็ดแล้ว เมื่อครุ่นนี้ต้องขอภักดิ์พี่หญิงเจ็ดด้วยขอรับ”

หลังอิ๋นหิงเห็นท่าทางเช่นนี้ของน้องชายก็ปวดใจเล็กน้อย นางกับเฉียวอิ๋นหิงเอาใจเอ็นดูเซวียนเกอร์ดุจสมบัติล้ำค่า จึงกล่าวเสียงอ่อน “ท่านพ่อ ช่วงนี้เซวียนเกอร์กำลังโศกเศร้าเพราะเรื่องของท่านย่า หลังข้ากลับไปจะขอบรมสั่งสอนเซวียนเกอร์ให้รู้จักมารยาทในการพูดจาแน่นอนเจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นว่าเซวียนเกอร์ขอโทษแล้ว ทั้งหลัวอีเหลียนที่เชื่อฟังรู้ความมา โดยตลอดก็เอ่ยปากแล้ว สีหน้าของหลัวเฉิงจางถึงได้ผ่อนคลาย เขาให้ สองพี่น้องออกไปก่อน

ขณะที่หลัวอีเหลียนกำลังจะจากไปก็ปรายตามองอิ๋นหิงคราหนึ่ง อิ๋นหิง กำลังคืบเกี่ยวน้ำใสกินด้วยแววตาเรียบเฉย ไม่ได้มองนางสักนิด

กิริยามารยาทของเซวียนเกอร์ก้าวร้าวเช่นนี้ ทว่าบรรดาสาวใช้ บ่าวหญิงชราข้างกายหลินไห่ทูลกลับไม่เอ่ยสิ่งใด เห็นทีคงคุ้นชินกันเสียแล้ว

มิน่าเล่าถึงได้กล่าวกันว่าเฉียวอีเหนียงเป็นที่โปรดปรานนัก

หลัวเฉิงจางนั่งลงข้างกายอิ๋นหิง สาวใช้จัดเตรียมถ้วยตะเกียบให้เขา เขาเอ่ยถามนางด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่าอยู่ที่เรือนของหลินไห่ทูลสบายดีหรือไม่ อิ๋นหิงผงกศีรษะ “ท่านแม่ดีต่อข้านี้ ทั้งยังทำแบ่งหนึ่งพურาให้ข้า ด้วยเจ้าคะ ข้าชอบท่านแม่”

คำเยินยอของเด็กน้อยคือสิ่งวิเศษที่สุด

หลัวเฉิงจางเห็นอิ๋นหิงอารมณ์ดีก็ลูบศีรษะนางอย่างโล่งใจ

“ท่านอย่าจากไปแล้ว ต่อไปเจ้าก็คอยติดตามท่านแม่ของเจ้าให้ดี สมบัติที่ท่านยาทั้งไว้ให้ พี่ชายสามของเจ้าได้พูดกับข้าแล้ว” หลัวเฉิงจางมอง นางเงยใบหน้าเล็กๆ ขึ้น คล้ายกำลังมองเขาอย่างตั้งใจก็อดยิ้มไม่ได้ “พอรู้หมดแล้ว ในเมื่อเป็นสิ่งที่ท่านยาทั้งไว้ให้เจ้า พ่อยอมไม่มีทางแตะต้อง ต่อไป ของทั้งหมดก็จะเป็นสินเดิมของเจ้ายามออกเรือน”

เมื่อรู้ว่าสูหยินผู้เฒ่าหลัวมอบของทุกสิ่งอย่างให้อิ๋นหิง หลัวเฉิงจาง ก็ไม่ได้รู้สึกอะไร ไม่ว่าจะตกอยู่ในมือของผู้ใด อย่างไรก็ตามสมบัติทั้งหมดนี้ ก็ถือว่าเป็นของบ้านรอง ดังนั้นตอนที่หลัวเซินหยวนออกไปจัดการธุระติดต่อกัน หลายคืน เขาถึงไม่ได้ห้ามปราม

“เพียงแต่เกรงว่าพี่สะใภ้คงไม่สบอารมณ์นัก” หลัวเฉิงจางวางมือลง หันไปเอ่ยกับหลินไห่ทูล “เจ้าไปปลอบประโลมพี่สะใภ้สักหน่อย เรื่องทั้งหมด รอพี่ใหญ่กลับมาแล้วค่อยหารือกัน สำหรับเรื่องการแยกบ้านคงต้องรอไป ก่อน...” เขาเงยบไปชั่วขณะ

สูหยินผู้เฒ่าเพิ่งจะจากไปก็จะแยกบ้าน นี่ถือเป็นเรื่องไม่กตัญญู

พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้! 2

รอดูไปอีกสักหน่อย คำนวณจากเวลา พวกเขาน่าจะออกจากเมืองหลวงกันแล้ว

หลินไ่หูไม่ลงรอยกับเงินซื้อ นางอยากแยกบ้านใจจะขาด แต่เมื่อหัวเงินจางยังไม่แสดงท่าที นางจึงรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

เมื่อหัวเงินจางกินอาหารเช้าเสร็จก็ไปไว้ทุกข์ที่ห้องโถง อี้หนิงวางถ้วยและตะเกียบลง เย้ยถามหลินไ่หู “ท่านแม่ มิใช่เฉียวอี่เหนิงควรต้องมาทำการคารวะท่านแม่หรือเจ้าคะ”

หลินไ่หูแค่นเสียดายที่ “นั่นไม่ใช่เพราะท่าทางจึงจอกยวนเสน่ห์ของนางหรือกรี้ ท่านพ่อของเจ้าโปรดปรานนางนัก...หว่าไม่มากก็ดี แม่เองก็คร้านจะเล่นาง!”

อี้หนิงลอบคิด มีบางเรื่องที่หลินไ่หูเลอะเลือนจริงๆ การเข้ามาคารวะหรือไม่ มิใช่เรื่องที่นางอยากเห็นหน้าเฉียวอี่เหนิงหรือไม่ แต่เป็นปัญหาเรื่องการวางตัวของเฉียวอี่เหนิง ทั้งยังเป็นปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติของคนในจวนนี้ที่มีต่อเฉียวอี่เหนิง

นางกระซิบเสียงเบาข้างหูหลินไ่หู “ท่านแม่ คราหน้าหากท่านไม่พอใจนาง ให้ข้าช่วยท่านออกหน้าเป็นอย่างไร”

หลินไ่หูมองอี้หนิง ไม่กระจางชัดว่านางหมายถึงสิ่งใด
อี้หนิงยิ้ม แม่เลี้ยงดีกับนาง นางย่อมต้องใช้ผลห่อหุ้มแทนผลท้อ
“มีบางเรื่องที่ข้าพูดสะดวกมากกว่าท่าน” อี้หนิงเอ่ย “ท่านเชื่อข้าก็พอแล้ว”

แม้หลินไ่หูจะจะไม่รู้ว่าอี้หนิงจะทำอะไร ทว่านางรู้ว่าสมองน้อยๆ ของอี้หนิงปราดเปรื่องยิ่งนัก

ในที่สุดรู่เซียง สาวใช้ของนางก็เริ่มฉลาดขึ้นมา ผงกศีรษะคล้อยตาม “บ่าวเห็นว่าคุณหนูเจ็ดพูดมีเหตุผล ฮูหยินรอน ท่านฟังคุณหนูเจ็ดได้ ไม่มีทางผิดแน่นอนเจ้าคะ”

หลินไ่หูยอมรับปาก แต่ก็ไม่ได้เอามาใส่ใจ นางคีบอาหารใส่ในถ้วยของอี้หนิง เกลี่ยกล่อมให้กินมากหน่อย

อี้หนิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก นางกินจนอิ่มแล้ว

เห็นทีหลินไต่หูคงรู้สีก่านางฝ่ายผมลงจริง ๆ

ด้านนอกพลันมีเสียงสาวใช้ดังขึ้น คล้ายกำลังตะโกนเรียกสูหยินรอนง น้ำเสียงร้อนรน หลินไต่หูวางตะเกียบ เหตุใดการกินข้าวมื้อนี้จึงไม่ราบรื่นสักนิด คนประเดี้ยวไปประเดี้ยวมา ไม่อยากให้นางได้กินข้าวแล้วใช่หรือไม่

ขณะกำลังเตรียมเอ๋ยปากดำ สาวใช้ก็ก้าวเข้ามา พุดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหอบ “สูหยินรอนง คุณหนูเจ็ด คุณ...คุณหนูใหญ่...คุณหนูใหญ่กลับมาจากเมืองหลวงแล้วเจ้าคะ คุณหนูใหญ่ให้คุณมาส่งข่าวลวงหน้า นางให้ท่านไปรอที่ประตูขุยฮวาเหมิน! นายท่านใหญ่ก็เพิ่งมาถึง สูหยินใหญ่กำลังเดินทางไปที่ประตูขุยฮวาเหมิน! บ่าวจึงรีบมารายงานท่านเจ้าคะ”

เมื่อหลินไต่หูได้ยินก็ตื่นตะลึง

พีหญิงใหญ่ของอี่หนิง หลัวอู่ฮุย กลับมาแล้ว

อี่หนิงสังเกตเห็นชัดว่าสีหน้าของหลินไต่หูพลันซับซ้อนขึ้นทันทีที่ใจก็ไม่ใช่ จะเศร้าสลดก็ไม่เชิง หากพินิจให้ละเอียดจะพบว่าคล้ายกำลังหวาดกลัวเล็กน้อย

นางหันไปพุดกับอี่หนิงอย่างลึกลับ “อี่หนิง พีหญิงใหญ่ของเจ้ากลับมาแล้ว...เจ้าอยากไปดูหรือไม่”

อี่หนิงย่อมอยากไปดู

หลัวอู่ฮุย พีหญิงใหญ่ของนางผู้นี้ นางนับถือชื่นชมมานานแล้ว!

ปกติมักได้ยินชื่อจากปากผู้อื่น ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วนางเป็นคนเช่นไร